

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У 10336/11
10.11.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Душице Маринковић, чланова већа, са судским саветником Весном Чогурић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А, држављанина А, кога заступа М.Д.М, адвокат НВО "Центра за заштиту и помоћ тражиоцима азила", Б,, поднетој против решења Комисије за азил Републике Србије број: одгодине, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 10.11.2011.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил број: од године, којим је у ставу I диспозитива, одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина А, А.А, од оца Г, рођеног године у месту Х, А, а ставом II диспозитива, обавезан је именовани да, уколико нема други основ за боравак, напусти Републику Србију у року од 3 дана од дана правоснажности овог решења и да

Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил бр.

У тужби поднетој Управном суду дана 19.09.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због битних повреда управног поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У тужби понавља жалбене наводе и поново истиче да првостепени орган није смео само да констатује да тражилац азила долази из сигурне треће земље и због тога одбаци захтев тражиоцу азила, јер ни Турска, ни Грчка, за тражиоца азила нису сигурне треће земље и да разматрање азилног захтева јесте у домену јурисдикције Републике Србије, те цитирање Уредбе Владе о сигурним трећим земљама, не може бити разлог за доношење мериторног решења у конкретном случају. Ово стога, јер је овакво тумачење закона супротно Уставу Републике Србије и Женевској конвенцији из 1951. године, као и да је оваквим решењем тужени орган занемарио суштински принцип "Non refoulement-a" који по Конвенцији и српском праву подразумева забрану протеривања лица које је поднело захтев за азил у било коју другу земљу, где овде првостепени орган не би био сигуран да ће то лице остварити право на подношење азилног захтева, те право на уточиште уколико заслужује избегличку заштиту. У складу са изнесеним, пре враћања лица у трећу земљу, у сваком конкретном случају се мора поуздано проценити да ли постоји ризик од ланчаног протеривања "кроз земље транзита". Ниједан тражилац азила не би требало да буде враћен у трећу земљу где би се његов захтев испитао без постојања одређених гаранција које се морају испитати у сваком индивидуалном случају. Ове гаранције подразумевају да ће то лице бити враћено тој земљи, да ће имати ефективну заштиту против протеривања, односно да неће бити протерано из односне земље, да ће имати могућност да тражи азил и да оствари избегличку заштиту и да ће се према њему односити у складу са општеприхваћеним међународним стандардима. Тужилац сматра да на основу презентираних чињеничног стања и приложених доказа и даље су испуњени услови да се одобри избегличка заштита у Републици Србији, тражиоцу азила, овде тужиоцу, јер се недвосмислено може утврдити да је тражилац азила пореклом из А, да се исти налази ван земље порекла односно земље чији је држављанин, чиме је испуњен први елемент дефиниције избеглице-иностранца елемент, да постоји оправдани страх од прогона на страни тражиоца азила, да се у А грубо крше људска права, и да би у конкретном случају тражилац азила био прогањан по основу припадности одређеној друштвеној групи, односно због тога што је припадао групи лица која одбијају да учествују у сукобима између владе и талибанских побуњеника. Тужилац посебно и детаљно образлаже разлоге због којих није

поднео захтев за азил у Турској, у којој је био 5 година, као и у Грчкој, у којој је био 8 месеци, посебно напомињући да је у Македонији био само један дан и то у транзиту. На основу свега изнетог, тужилац констатује да је доношењем оспореног и ожалбеног решења дошло до погрешне примене одредби материјалног права члана 2. и 23. Закона о азилу, члана 5. Закона о општем управном поступку, као и да је дошло до грубог кршења основних људских права из члана 17. Устава Републике Србије и Европске конвенције о људским правима и основним слободама (члана 1. обавезе поштовања људских права, члана 2. права на живот, члана 3. забрана мучења, члана 5. право на слободу и сигурност и члана 6. права на правично суђење). На основу напред наведеног тужилац предлаже да суд уважи тужбени захтев и поништи оспорено решење као и донесе одлуку да се тужиоцу одобри азил у обиму избегличке заштите у Републици Србији.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреда правила поступка, одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и дао разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС" бр.109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признање азила, ако утврди да је лице које

